

Scénář – rozhovor s Václavem Maříkem

Václav Mařík se narodil 2. ledna 1942 v Praze v již neexistující porodnici na ostrově Štvanice. Dětství strávil v domku v Mukařově, který jeho rodiče postavili před druhou světovou válkou. Jeho nejranější vzpomínkou na válku bylo setkání s německým vojákem.

„Já ho zdravil a on neodpověděl, protože mně nerozuměl, ale nezapomenu, že pak šel k tomu plotu, zeptal se toho pána, co ten chlapec mu chce, a ten říkal, že ho zdravím, tak pak dával ruku přes plot a říkal mi nazdar nazdar, a já dal ruce za záda, že teď už ne, že měl odpovědět hned.“

Daleko šťastnější a povedenější setkání proběhlo s vojáky začátkem května při oslavách konce války.

„Tři roky mi byly tehdy v roce 45, kdy mě maminka vzala na Buda a tam bylo velký vítání Rudý armády a vím, že mě tam zvedli až na tu věž, na tank. A pak co nejvíc vzpomínám, že občas u nás zastavil taky voják tehdejší osvobozené armády, jestli mě může svézt na koni, tak mě posadil před sebe na koně a objížděl se mnou ten tábor, měli támhle u lesa, jak je osada Dubina, tak tam v tom rohu, tak tam měli jaksi ležení, no a vozil mě po okolí, a to bylo naposled, co jsem seděl na koni, vod té doby ne.“

Jak Václav Mařík vyrůstal z dětských střevíčků, projevoval se jeho vztah ke kultuře spojený s hereckým talentem. Začal docházet do Dismanova rozhlasového dětského souboru, kde se setkal s mnohými hvězdami českého filmu, například s herečkou Otýlíí Beníškovou.

Po gymnáziu se ocitl v rockové kapele, kde mohl sledovat začátky kariér úspěšných hudebníků. Například svého vrstevníka Petra Jandy, který dodnes vystupuje se skupinou Olympic.

„A nezapomenu, když tatínek Janda říkal: 'Rozmluvte Petrovi tu kytaru.' On hrál sedm let na housle a měl výsledky. No pak jsem po čase viděl, jak po Míráku šel pan Janda a nesl Petrovi futrál s kytarou...“

V kapele se Václav Mařík staral o technické zázemí a sám nehrál na žádný hudební nástroj. Při studiích se ale musel jako budoucí učitel vypořádat s hrou na housle.

Po vojně získal místo učitele v oblasti Praha – východ a přišel rok 1968. Příjezd sovětské armády pro většinu lidí znamenal konec nadějí na změnu politického systému. Václav Mařík se potkal s vojenskou kolonou, která jela od Českého Brodu a v Mukařově se zastavila.

„Takový ňáký jaksi... zřejmě ti, co řídili přesun, tak měli tam rokování ňáký. Já jsem si je chtěl vyfotit a oni měli ksichty furt jaksi vod té silnice, tak jsem jim vlez do toho čtverce, no a tam jsem se snažil fotit. Měl jsem fotoaparát Flexaret, to byl tak nenápadnej přístroj, takováhle bedna jo (smích). Tak ten jeden si toho všim a vylít na mě, že je nesmím fotografovat, že mi to rozbije. Tak jsem mu jako říkal, že proč by mi to rozbíjel. Že nefotím jejich radiostanici, ale je že chci... Nás taky nemůžete fotografovat! Já jsem mu řekl, já nevím proč, když já jsem tady“

doma a voni ne. Tak jsem se votočil pryč a on si myslel, že jsem je nefotil, ale to on nepostřeh', že jsem zavostřil a mezitím jsem exponoval. Takže tu fotku mám ještě schovanou.

Velmi nás zajímalo, co hodnotí náš pamětník jako nejhorší zážitek svého života v souvislosti s během historických událostí v naší zemi.

„Věci, který prostě jako dítě jsem neregistroval, to spíš bylo pro mý rodiče tehdy. Rok třiapadesát. Že veškeré životní úspory mejch rodičů byly vlastně škrtnutý na nulu. To platily nový peníze, to byl přepočet 1:5, ale co byly úspory, 1:50.“

Samozřejmě jsme chtěli znát i nejlepší zážitek. Ten se nakonec týkal události, kterou si pamatují i naši rodiče.

„Obrovský překvapení, hlavně prosinec 89. Že vůbec je možný, že se ten zdánlivě kamennej systém sesypal, to bylo jediný štěstí...“

Z rozhovoru s panem učitelem jsme pochopili, že jeho životní filozofií je brát všechno s nadhledem a přijímat změny tak, jak přicházejí. Každý si nakonec tu svou životní cestu najde.